

Vänsterpress om Syrien – slutet av mars 2018

De flesta artiklarna nedan tar upp den turkiskledda attacken mot kurderna i norra Syrien. Dessutom ingår bl a en intervju med Mellanöstern-experten Gilbert Achcar. Tidigare artikel-samlingar om Syrien under de senaste månaderna (nyaste först): [Vänsterpress om Syrien – mars 2018](#), [Vänsterpress om Syrien – februari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2018](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017](#).

Se även: Joakim Medin: [Därför måste omvärlden bry sig om attacken mot Afrin](#), Jonas Sjöstedt: [”Varför är högern så tyst om Turkiets anfall på kurderna?”](#) och [Palmecentret fördömer Turkiets invasion av Afrin](#)

Martin Fahlgren 23/3 2018

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Turkiets militär har tillsammans med styrkor från (FSA) intagit staden Afrin</i>	1
Flamman	3
<i>Afrin måste ses som en viktig del i vår gemensamma mänsklighet</i>	3
Internationalen	4
<i>”Syrien: kriget är långtifrån över”</i>	4
Offensiv	8
<i>Ny fas i kriget efter Afrins fall</i>	8
Proletären	10
<i>”Lyssna på oss åtta miljoner som lever i Damaskus”</i>	10

eFOLKET

Turkiets militär har tillsammans med styrkor från (FSA) intagit staden Afrin

Peter Widén

eFolket 23/3 2018

Turkiets militär har tillsammans med styrkor från "Fria Syriska Armén" (FSA) intagit staden Afrin i norra Syrien. En stad som styrs av det Kurdiska partiet PYD. Vi har tidigare i *eFOLKET* beskrivit hur kurderna i samarbete med grupper från andra befolkningsgrupper försöker bygga upp ett demokratiskt socialistiskt, ekologiskt och feministiskt samhälle i denna del av Syrien som de själva kallar Rojava. Den kvinnliga stridande enheten YPJ har rönt stor uppmärksamhet.

Den borgerliga oppositionskoalitionen i Syrien som samarbetar med FSA har förklarat att de kurdiska organisationerna ska "utrotas". Koalitionen och FSA stöder Turkiets invasion till 100 procent.

Vi kan därmed konstatera att Koalitionen och FSA tydligt framträder som en kontrarevolutionär kraft. Varje anständig människa måste i det här läget ställa upp för Rojava.

En som tog konsekvensen av denna insikt var den brittiska rörmokaren Anna Campbell. Endast 26 år gammal stupade hon i veckan i försvaret av Afrin. Hon enrollerade sej i den kvinnliga bataljonen YPJ och har i nära ett år kämpat i Rojava.

Hennes far har uttalat sej och förklarat att Anna såg det politiska experimentet i Rojava som ett exempel på hur världen borde vara. "Den sociala organisationen, jämlikheten. Hon vill hjälpa till i försvaret av detta" sa hennes far.

Anna Campbell var först involverad i striderna mot Islamska Staten i Deir ez-Zor. När Turkiet och FSA invaderade begärde hon att få bli förflyttad till Afrin. YPJ-ledningen menade att det skulle vara speciellt farligt för henne, med sitt blonda hår skulle hon bli en måltavla. Anna färgade då håret svart och anslöt sej till försvaret av Afrin.

Bilaga – Pressmeddelande från Syriska koalitionen

Ovan hävdas att Syriska koalitionen och FSA aktivt stöder och medverkar i den turkiska attacken på kurderna i Afrin. Att det verkligen är så framgår av följande officiella uttalande:

Pressmeddelande 21 januari 2018

Den Syriska koalitionen uttrycker sitt stöd för den operation som inletts med deltagande av Syriska nationella armén, som inbegriper väpnade styrkor tillhörande den syriska revolutionen, under överinseende av den Syriska interimregeringen, och med målsättningen att i samverkan med Turkiet och med stöd av turkiska flygvapnet befria ett antal städer och byar i norra Syrien från terroristiska styrkors kontroll.

Den Syriska koalitionen har upprepade gånger uppmanat terroristorganisationer, inklusive Kurdistans arbetarparti (PKK), att dra tillbaka sina militanter från Syrien och lämna de städer och byar som de ockuperat och från vilka de fördrivit invånare, såväl som att upphöra med att använda det syriska folket som bränsle för sitt terroristiska, hänsynslösa krig. Under de senaste åren har dock gränsöverskridande terrorism spridits till norra och östra Syrien, genom att utnyttja uppdykandet av ISIS-extremistgruppen och Assadregimens stöd och dess tillhandahållande av en gynnsam miljö för dessa grupper.

PKK-terroristgruppen och de frontorganisationer som den använder sig av, inklusive Demokratiska unionspartiet (PYD), Folkets försvarsenheter (YPG) och de repressiva säkerhetstjänsterna, är terroristorganisationer. De har utövat förtryck mot det syriska folket oavsett etniska och andra tillhörigheter. De har i synnerhet fängslat många kurdiska aktivister, medan hundratals andra dött under tortyr i deras fängelser eller i attacker som riktats direkt mot dem.

Koalitionen anser att dessa organisationer är fiender till det syriska folkets revolution med alla dess komponenter och strävanden efter frihet, rättvisa och jämlikhet. Det är därför nödvändigt att dessa organisationer utrotas och att den fara de utgör avlägsnas från Syrien och regionen. Den Syriska nationella arméns kamp mot väpnade terroristiska organisationer är en grundläggande del av kampen mot den tyranniska regimen och dess allierade iranska terroristiska organisationer. Denna kamp har vunnit stöd och uppskattning av alla syrier som vill att det ska råda säkerhet, fred, frihet och värdighet i deras land.

Det syriska folket är förenat i sin kamp mot tyranni och terrorism. Det uppskattar den samordning och det stöd som tillhandahålls av det turkiska ledarskapet och de turkiska väpnade styrkorna i kampen för att befria Afrin och Manbij, samt övriga städer och byar som ockuperas av terroristgrupper. Alla åtgärder vidtas för att ge största möjliga skydd för civilbefolkningen och för att förhindra att terroristorganisationer använder dem som mänskliga sköldar. Koalitionen betonar vikten av att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda civilbefolkningen och infrastrukturen samt att göra det möjligt för de cirka 250 000 syriska civila som fördrevs från sina hem av PKK:s terroristorganisation att återvända till sina städer och byar på Aleppos landsbygd efter att deras städer och byar har befriats. Den betonar också vikten av snabbt tillhandahållande av väsentliga samhällstjänster i dessa områden.

Den syriska koalitionen understryker att de valda lokala råden kommer att ta över förvaltningen av de befriade städerna och byarna från terroristgrupperna och avlägsna det status quo som de försökt upprätta. Den Syriska interimregeringen och den Syriska nationella armén kommer att spela en huvudroll när det gäller att förvalta dessa områden och tillhandahålla skydd för civilbefolkningen.

Flamman

Afrin måste ses som en viktig del i vår gemensamma mänsklighet

Hawar Moradi och Fazil Moradi

Flamman 16/3 2018

Värnandet av de mänskliga rättigheterna och att stå upp för medmänsklighet, frihet, rättvisa och fred borde inte vara beroende av vem som begår övergreppen mot dessa värden. Därför måste omvärlden agera mot Turkiet.

Det är inte så länge sen den kurdiska staden Kobane attackerades från alla håll och kanter av den Islamiska staten. Då skrek sig världen hes. Men hur kommer det sig att världen är så tysta nu när den turkiska staten håller på att förinta Afrin?

Afrin är en kurdisk stad i Syrien som har varit det mest stabila i landet. Känd för sin olivproduktion och säkerhet blev den en trygghet för en halv miljon människor som flydde undan kriget i Syrien. Nu har Nato-landet Turkiet och dess president Recep Tayyip Erdogan bestämt sig för att Afrin skall jämnas med marken. Striderna har skördat hundratals offer, de flesta barn och kvinnor och hundratusentals människor är på flykt. Tvångsförskjutning är alltid början på en mycket mörk, lång resa av förnedring och obeskrivligt lidande. Afrins invånare har drivits in i extrema förhållanden som tillfogar svår kroppslig och psykisk skada, vilket enligt Artikel II i Folkmordskonventionen är att likställa med folkmord.

Dessutom kan vi läsa i Artikel 1 av FN:s allmänna förklaring: ”Alla människor är födda fria och lika i värde och rättigheter. De har utrustats med förnuft och samvete och bör handla gentemot varandra i en anda av gemenskap.” Afrin måste ses som en viktig del av vår gemensamma mänsklighet.

Erdogan sjunger sin krigssång och NATO sjunger efter. Det är ”terrorister” som Erdogan sägs vilja eliminera, vilket har gett honom rätten att råna Afrin på sin mänsklighet. ”Terrorister” skulle vara YPG, Folkets försvarsenheter, och YPJ, Kvinnornas försvarsenheter. Alltså de män och kvinnor som bestämt gått in med hela sitt liv för att skydda det som de håller kärt, sin egen mänsklighet och rätten till att leva i det land de är födda i. Det är samma kvinnor och män som räddade tiotusentals yezidier på Sinjar-berget i 2014. De kvinnor och män som med sitt liv som insats inte lät Kobane invaderas av den Islamiska staten och som alltid kämpat mot tyranni och förtryck.

Tyranni eller folkmordspolitik får inte bestämma huruvida vi ser offren som mänskliga och står upp för deras mänskliga rättigheter. Det är otroligt hur Erdogan sedan ”kuppen” 2016, har arresterat tiotusentals människor och andra misstänks ha mördats. Det handlar om akademiker, lärare, läkare och kritiker, bland dem partiledaren för Folkens demokratiska parti (HDP), och ändå letar Turkiet efter ”terrorister” för att eliminera. Att förföljelserna får fortgå visar hur NATO och även resten av mänskligheten vägrar att bära sitt ansvar.

Det här är inte första gången som tystnad gör resten av oss medskyldiga i folkmordsvåld. Vi minns idag hur världsgemenskapen inte gjorde så mycket som det borde ha gjort för att motså det osmanska rikets folkmord mot det armeniska folket, vilket den nuvarande turkiska staten fortsätter att förneka, eller hur det internationella samfundet och till och med enskilda stater för alltid kommer att vara medskyldiga för att ha vägrat att ingripa i folkmordet i Rwanda.

Hawar Moradi, läkare, NU-sjukvården, doktorand, enheten för Medicin, Göteborgs Universitet

Fazil Moradi, PhD, antropolog och sociolog, Martin Luther Universitet Halle-Wittenberg, Tyskland

Internationalen

”Syrien: kriget är långtifrån över”

Intervju med Gilbert Achcar

Internationalen 20/3 2018

Östra Ghouta (Foto: Enab Baladi)

Nu i mars har kriget i Syrien pågått i sju år. Idag är mer än hälften av Syriens befolkning på flykt. Deras situation blir alltmer desperat. Våldet fortsätter oavbrutet på flera håll i landet. I östra Ghouta hårdnar striderna där syriska styrkor fortsätter att rycka fram, och i Afrin har nu Turkiet tagit makten efter knappt två månader av strider. Här ger professor Gilbert Achcar en bakgrund och blickar framåt.

Assad och Putin förkunnade nyligen att de har ”vunnit kriget”. Är kriget i Syrien slut? Vad kommer att hända med Bashar al-Assad?

Det finns mycket önsketänkande i dessa uttalanden: strider rasar fortfarande i regionen Idlib och i östra Ghouta. Men det stämmer att regimen, med stöd från Iran och Ryssland, nu har stärkts, och dess existens är inte längre hotad. Två gånger har den stått på randen till massiva nederlag, och har båda gångerna räddats av utländska interventioner, först av Iran och sedan av Ryssland. Som ett resultat av det har regimen nu övertagit militärt. Men när jag säger ”regimen” syftar jag i själva verket på axeln Ryssland-Iran-Assad, eftersom regimen Assad inte hade lyckats uppnå något av detta på egen hand. Långt därifrån, den skulle ha besegrats för länge sedan.

Dessutom finns det fortfarande ett mycket stort område i nordöstra delen av Syrien som regimen inte kontrollerar, och som behärras av de Syriska demokratiska styrkorna (SDF). Stommen i SDF utgörs av de syrisk-kurdiska Folkets försvarsenheter (YPG) under ledning av Demokratiska unionspartiet (PYD). De kontrollerar en mycket stor del av Syrien, bestående av hela området öster om Eufrat ända till de turkiska och irakiska gränserna – och det är där amerikanska trupper faktiskt är inblandade på marken. Ytterligare två områden kontrolleras av YPG och dess allierade: Manbij väster om Eufrat, och Afrin där den nuvarande turkiska offensiven äger rum.

Om vi specifikt tar itu med frågan om YPG: Turkiet har inlett ett angrepp på det YPG-

kontrollerade området Afrîn. Utgör det en ny upptrappning av konflikten?

Här finns en stor motsättning. Sedan många år har västmakterna gjort som sin turkiska allierade, en viktig medlem i NATO, och kallar Kurdiska arbetarpartiet (PKK) för en terroristorganisation. Under årtal har den turkiska armén genomfört flera offensiver mot kurderna i Turkiet med stöd från NATO-länderna.

Men när USA 2014 beslutade att bekämpa ISIS både i Syrien och Irak, så ville de inte blanda in amerikanska trupper direkt på marken, utan gav istället flygstöd och materiellt stöd till lokala trupper. De konstaterade således att de kurdiska trupperna i militärt avseende var bästa möjliga allierade under striderna i Syrien. Washington uppmuntrade bildandet av SDF, och främst inkludera syriska araber som tillhörde den region som nu kontrolleras av SDF, så att det inte ser ut som om USA är indragen i en etnisk kamp på den kurdiska minoritetens sida. Alla vet att PYD/YPG har nära band till PKK, så denna allians innebar en politisk paradox. Under kampen mot ISIS litade USA till en styrka som har band till en politisk rörelse som officiellt stämplas som ”terrorister” av Turkiet och dess NATO-allierade, inklusive Washington. Det är inte förvånande att det har varit väldigt irriterande för den turkiska staten, som var ursinnig över att se USA samarbeta med sin främsta fiende.

Detta blev ännu mer akut genom att Erdoğan 2015 gjorde en skarp nationalistisk sväng, när hans parti, Rättvis- och utvecklingspartiet (AKP), förlorade majoriteten i parlamentet. Det berodde på att en vänsterkoalition där den kurdiska rörelsen spelade en central roll fick fler röster, men ännu viktigare var att AKP förlorade röster till de högerextrema turkiska nationalisterna. När Erdoğan ställdes inför detta så återupptog han kriget mot kurderna, efter årtal av fred med den kurdiska rörelsen, och piskade upp den turkiska nationalismen. Hans islamskt konservativa ståndpunkter förändrades inte, men det skedde en svängning i riktning mot turkisk nationalism och ett förnyat angrepp mot kurderna. Fem månader senare organiserade Erdoğan ett andra val där hans parti återtog den parlamentariska majoriteten. För närvarande är AKP i allians med det största högerextrema turkiskt nationalistiska partiet.

I grund och botten har Erdoğan's ståndpunkter alltmer fått honom att hamna på kollisionkurs med USA. Spänningarna med Obama-administrationen ökade. Ett tag satsade Erdoğan på Trumpadministrationen – Donald Trump lovade att stoppa stödet till de kurdiska styrkorna i Syrien. Men Pentagon gick emot honom, eftersom de kurdiska trupperna har visat sig vara utmärkta soldater och har varit avgörande för att besegra ISIS.

Pentagon betraktar SDF som sitt viktigaste kort i Syrien idag. De vet att om de bryter banden med SDF så kommer Assadregimen och de iranskledda styrkorna oundvikligen att försöka återerövra det vidsträckta strategiska området öster om Eufrat. Eftersom USA har bestämt sig för att hindra Irans expansion i regionen, ser Pentagon inga andra alternativ än att ge de syrisk-kurdiska trupperna och SDF ett fortsatt stöd. Det är där motsättningen ligger.

För närvarande angriper Erdoğan Afrînregionen i nordvästra Syrien, där kurderna är i majoritet. Denna region hade ingen roll under kampen mot ISIS och var därmed ointressant för USA. Det finns inga amerikanska trupper där. Men Erdoğan hotade att gå mot Manbij – där SDF stöds av en direkt amerikansk närvaro på marken. Ryssland gav grönt ljus åt Turkiets invasion i Afrînregionen och drog tillbaka sina trupper därifrån. Deras mål är således att vidga sprickan mellan Turkiet och USA.

Hela situationen blir alltmer komplicerad, och här kan vi återknyta till den ursprungliga frågan: det är långtifrån över i Syrien. Alla uttalanden om ”uppdraget slutfört”, som Bush så slarvigt och oklokt tillkännagav strax efter ockupationen av Irak och som Putin har tillkännagivit två gånger om Syrien, är bara önsketänkande. Ingenting har lösts i Syrien. Inte ens med ryskt stöd kan Assadregimen kontrollera landet. Den behöver Iran. Men Irans närvaro i Syrien är oacceptabel både för USA och Israel.

Om Turkiet besegrar de kurdiska trupperna, kommer det då att vilja gå så långt som

att ockupera Manbij?

Det är förvisso en svår nöt att knäcka, och det som händer nu är ytterst talande. Även om Turkiet lyckas ockupera Afrînregionen, så kommer det att bli väldigt svårt för de turkiska trupperna att stanna kvar där under längre tid, eftersom de hela tiden skulle angripas. Dessutom skulle de vara indragna i ett krig på främmande territorium, utan att kunna ursäktas det med att ha blivit inbjudna av den officiella regimen, till skillnad från de iranska och ryska styrkorna.

Erdoğan leker med elden. Han har tagit en stor risk med denna operation. Efter att till och med ha ställts inför missnöje i sitt eget parti använder han en nationalistisk kampanj för att befästa sin makt. Men ett militärt nederlag skulle kosta honom en hel del.

Under vilka omständigheter skulle Iran lämna Syrien?

Iran måste tvingas att lämna. Det skulle kunna ske om det blir en överenskommelse mellan Ryssland och USA, i form av en resolution från FN:s säkerhetsråd som, på basis av en politisk överenskommelse i Genève, förutsätter att alla trupper som gått in i Syrien efter 2011 (med undantag för de ryssar som redan befann sig i Syrien långt dessförinnan) skulle lämna landet.

Det skulle bli svårt för Iran att säga "nej", i synnerhet om den syriska regimen är en del av denna överenskommelse. Om Assad tvingas välja så skulle han inte ställa sig på Irans sida mot Moskva. Moskva litar till hans regims trupper på marken, medan Iran ockuperar på marken. Teheran skulle inte ge den syriska regimen samma utrymme för självstyre som Moskva. Lägg till det att den iranska regimen ideologiskt skiljer sig avsevärt från den syriska. Många har framställt den syriska regimen som ett bålverk mot islamistisk fundamentalism, trots att den stöds av iranskledda islamistiskt fundamentalistiska trupper på marken. Det är också en del av den komplicerade situationen.

Det har ägt rum en del viktiga demonstrationer i Iran sedan 28 december förra året. Vad kan de få för inflytande på Irans intervention i Syrien?

Om rörelsen hade fortsatt och om den hade vuxit så kunde den ha skapat en situation som hade tvingat regimen att ompröva sin intervention i Syrien, som fördömdes av demonstranterna. Men rörelsen ebbade ut och kvästes, och regimen har återtagit kontrollen. Men vi ser ökade spänningar mellan regimen två delar. Den reformistiska delen som representeras av den iranska presidenten Rouhani försöker hålla tillbaka det hårdföra Revolutionsgardet (Pasdaran), och hävdar att det sistnämnda och dess intervention utomlands är en belastning för den iranska ekonomin.

Om den sociala oron återuppstår kan saker och ting förändras, men för tillfället har regimen full kontroll. Dessutom är Syrien ett viktigt kort under Teherans konfrontation med Trumpadministrationen, som hotar att upphäva kärnenergiavtalet. En sådan åtgärd skulle spela de hårdföra i händerna och därmed uppmuntra en fortsatt iransk expansion som motåtgärd mot USA:s påtryckningar.

Tycker du att EU borde ta en större roll i att kritisera Turkiet för angreppen på kurderna?

På global nivå har inte EU lyckats agera självständigt från USA i politiska och militära frågor. Hittills har den mest uppträtt som hjälp till USA. Det har blivit ett problem för Europa med Trumpadministrationen eftersom det är första gången som en amerikansk president politiskt står i så stor kontrast till den europeiska huvudfrågan och så nära den europeiska extremhögern. Bushadministrationen hade förvisso problem med en del europeiska regeringar, som Frankrike och Tyskland, som på grund av skiljaktiga intressen var mot invasionen av Irak. Men Tony Blairs regering i Storbritannien, till exempel, var helt på Bushs sida.

I Palestinafrågan har det utkristalliserat sig en annan åsikt i EU, vilket förklarar varför PLO:s

ordförande, Mahmoud Abbas, försöker få européerna att erkänna en palestinsk stat. Även i frågan om Iran finns öppna motsättningar mellan européerna och Trumpadministrationen. De europeiska regeringarna var fullt nöjda med Obamas politik som ledde fram till kärnenergiavtalet med Iran, som Trump anser vara det sämsta avtal som USA någonsin slutit. Om han verkligen upphäver kärnenergiavtalet så kommer det att skapa en öppen kris i relationerna mellan USA och Europa. För tillfället är alltså Palestina och Iran de två omtvistade frågor där det finns en skarp skillnad mellan USA och EU. Men i frågan om Syrien har inte Europa några åsikter som skiljer sig från USA:s. Hittills har inte EU uppvisat någon oberoende uppfattning om Syrien.

Med tanke på att konflikten inte är slut, tror du att det finns några möjligheter till återuppbygge, som Assad uppmanar till?

Det är återigen önsketänkande. Ryssland har själv vid flera tillfällen uppmanat EU att finansiera en återuppbyggnad av Syrien. De är riktigt fräcka, för om det skulle bli ett återuppbygge av Syrien så har Ryssland skaffat sig en ställning där de skulle spela en nyckelroll under det. Moskva vill att européerna finansierar återuppbygget av Syrien och att ryska företag får största delen av kontrakten. Men det kommer inte att ske, eftersom européerna inte kommer att lägga ut några pengar utan att få grönt ljus från USA, och det kommer inte att äga rum förrän Washington är övertygad om att Iran inte kommer att utnyttja situationen. Under nuvarande omständigheter skulle även Iran skaffa sig en stor del av marknaden. Så ett återuppbygge kommer inte att stå på dagordningen förrän hela det politiska pusslet är färdiglagt.

Ryssland försöker upprätta en politisk struktur i Syrien för perioden efter kriget. De började göra det i slutet av 2016, strax innan Trump installerades som president. De förväntade sig att han skulle uppfylla sitt löfte om nya relationer till Ryssland, men än så länge har det inte skett eftersom etablissemangen i Washington reagerade med en starkt Rysslandsfientlig hållning. Hursomhelst kommer inte Trump att sluta något avtal med Ryssland om de inte slutar att samarbeta med Iran i Syrien och tvingar ut dess styrkor ur landet.

För Trump vore det ett perfekt scenario att komma överens med Putin, och låta ryssarna ta hand om Syrien på villkor att de tvingar ut Iran. I utbyte mot det skulle USA upphäva sanktionerna mot Ryssland och ge det en del förmåner i Europa. Men det finns helt klart inte vid horisonten ännu.

Tror du att samtalen i Sotji och Genève kommer att förändra något i Syrien?

Dessa samtal handlar om förutsättningarna för en politisk lösning. Vi vet mer eller mindre hur de kommer att se ut – en övergångsperiod, en ny konstitution, nya val, alltihop med Assad kvar vid makten och som kandidat vid ett nytt presidentval – så det finns inte mycket att vänta sig i det avseendet. Moskva och Assad förkunnar att de är villiga att ha internationella observatörer som övervakar de nya valen. De kan chansa på att Assad kan segra i ett fritt presidentval i Syrien idag, eftersom Assadregimen är ett enat block medan oppositionen är väldigt splittrad. Det faktum att oppositionen ligger i ruiner kan ge Assadregimen tillräckligt självförtroende för att klara ett sådant scenario.

Men för att denna lösning ska komma till stånd krävs det först en internationell överenskommelse. Under de Moskvastödda samtalen i Sotji deltog bara Ryssland, Turkiet, Iran, den syriska regimen och en misskrediterad del av den syriska oppositionen. Vid de FN-stödda samtalen i Genève deltar USA och Europa. Jag kan inte tänka mig att USA går med på en överenskommelse som inte förutsätter att alla utländska trupper som gått in i Syrien efter 2011 dras tillbaka. Med andra ord vill USA säga: ”Vi är beredda att lämna Syrien under förutsättning att även de syriska trupperna lämnar det.” Det är därför USA för närvarande håller kvar vid regionen öster om Eufrat. Washingtons budskap till ryssarna är: ”Vi kommer att lämna Syrien till er om ni gör er av med iranierna, annars inte.”

Trump's syn på konflikten skiljer sig från Obamas. Han försöker isolera Iran och har

erkänt Jerusalem som den israeliska statens huvudstad. Varför skiljer sig deras politik åt och vad kommer Trumps politik att innebära för regionen?

Det handlar om olika frågor här. När det gäller Israel tillgodoser Trump en speciell publik: evangelisterna och andra kristna sionister som utgjorde en stor del av republikanernas valmanskår under Bush och fortfarande är en stor del av Trumps väljarbas. USA:s vicepresident Mike Pence representerar denna del. Han linje är till och med ännu mer proisraelisk än sin chefs. I motsats till detta finns ingen enighet inom det bredare amerikanska etablissemanget om denna fråga. Till och med en del personer i Trumps omgivning var oense med hans ståndpunkt om Jerusalem, som är väldigt ideologisk. Den enda fråga där administrationen är ense är en hård inställning till Iran, men inte ens det innefattar att skrota kärnenergiavtalet.

Spelar den saudiska regimen fortfarande en avgörande roll i den syriska konflikten, speciellt avseende Iran?

Trump uppmuntrade kraftigt de saudiska härskarna att utvidga fientligheterna mot Iran. Sauderna har varit väldigt klumpiga under hanteringen av händelser som påtryckningarna på Qatar eller när Libanons premiärminister, Saad Hariri, tvingades avgå, vilka båda slutade med ett fiasko. De saudiska härskarna har ingen egen strategi vad gäller Syrien, de rättar in sig bakom USA. De rester av den syriska oppositionen som har band till dem har försvagats avsevärt. Således är Riyadh's övergripande inflytande i Syrien mycket försvagat. Deras främsta intresse är att bromsa Iran och slå tillbaka dem, och för det kan de bara lita till Washington.

Frågorna formulerades av Syrien-sällskapet vid SOAS (School of Oriental and African Studies) Syria Awareness Week” i London i februari 2018.

Översättning från engelska, Göran Källqvist

Offensiv

Ny fas i kriget efter Afrins fall

Arne Johansson

Offensiv 21/3 2018

Med tusentals lejda milismän ur den så felbenämnda Fria syriska armén som fotsoldater intog den turkiska armén söndagen den 18 mars huvudstaden Afrin i den syrisk-kurdiska regionen med samma namn. Att stadens fall kom redan åtta veckor efter den turkiska invasionen den 20 januari beror på att den kurdiska YPG/YPJ-milisen hellre valde att evakuera sina styrkor än att låta dem slåss till det bittra slutet i en stad som då skulle ha lagts i ruiner av turkiska missiler.

Enligt det Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter (SOHR) evakuerades även 150 000 civila som hade samlats i staden från hela kantonen i en öppen korridor söderut mot Aleppo innan intåget. Det är närmare hälften av hela kantonens invånare.

För hoppet bland kurderna och deras allierade i de Syriska demokratiska styrkorna (SDF) att på egna ben kunna försvara sina självstyrande regioner i Afrin och i nordöstra Syrien är detta ett svidande bakslag.

Kriget i Afrin visar hur sårbara de är utan flygunderstöd från vare sig USA som under kriget mot IS eller från den syriska Assad-regimen, som har saknat både vilja, förmåga och ryskt stöd för att bemöta Turkiets inmarsch.

Afrin är inte ensamt. På bild solidaritetsdemonstration i Eskilstuna.

”Nu betalar Afrin, med sitt legendariska motstånd, priset för vår vägran att förhandla om Afrins framtid och lämna över det till regimen”, citeras en tidigare talesperson för SDF, Mustafa Bali, av den irakisk-kurdiska nyhetssidan RUDAW.

Enligt SOHR har striderna i den innan den 20 januari så fredliga enklaven redan krävt tusentals sårade och fler än 2 000 dödsoffer, varav 300 civila, 400 pro-turkiska och turkiska soldater och 1 500 av YPG/YPJ-styrkorna.

Ändå är motståndet i Afrin, den västligaste av de tre kurdiska kantonerna i det område som kurderna kallar Rojava i norra Syrien, långt ifrån brutet och YPG utlovar nu en ny fas av ett utdraget gerillakrig.

”Vi arbetade hårt för att evakuera civila från Afrin för att undvika en humanitär katastrof. Våra styrkor finns över hela Afrins geografi. De kommer att slå mot den turkiska fienden och dess legoknektar vid varje tillfälle. Våra styrkor kommer att bli en konstant mardröm för dem”, försäkrar en talesperson för de kurdiska YPG-styrkorna i Afrin, Othman Sheikh Issa. Samtidigt är frågan nu hur Erdoğan tänker utnyttja sin seger i Afrin. Kommer han att genomföra en etnisk rensning av Afrin genom att blockera evakuerade kurder från att återvända och istället flytta andra syriska flyktingar från både Turkiet och den syriska grannprovinsen Idlib till Afrin? Vad betyder Erdoğan's tal om att ”återge Afrin till sina rättmätiga ägare”?

Att Turkiets legoknektar efter intåget i Afrin välte statyn över den mytomspunne smeden Kawa, som brukar firas under det kurdiska nyåret och symboliserar den kurdiska frihetskampen, och inledde omfattande plundringar av butiker och hem är extremt illavarslande.

Enligt New York Times samlades på söndagen även svurna motståndare till det syrisk-kurdiska partiet PYD och YPG i den turkiska gränsstaden Gaziantep för att handplocka en ny turkisk lydregim och polisstyrka i staden Afrin.

Klart är att Turkiet har gått in i Syrien för att stanna under lång tid. Även bland många icke-kurdiska oppositionella syrier måste åsynen av den turkiska flagga som hissats på guvernörsbyggnadens balkong i Afrin ändå ha upplevts som motbjudande. För andra och hårt pressade

syriskarebeller kan möjligen den turkiska armén och flygvapnet ge en tillfällig känsla av skydd mot den syriskaregimen.

Det lär också snart visa sig om Erdoğan vågar fullfölja sina öppett uttalade planer på att ta sitt krigståg mot YPG- och SDF-styrkorna vidare. I så fall först mot Manbij strax väster om floden Eufrat, där USA baserar cirka 3 000 av sina specialstyrkor i Syrien, och därefter hela vägen längs nordöstra Syriens gränstrakter ända till Irak.

Det ställer frågan om Trumps agerande på sin spets. USA, som har tvått sina händer inför Turkiets inmarsch i Afrin, kan ändå inte utan en stor prestigeförlust överge sina militära positioner i nordöstra Syrien och utan vidare utlämna de YPG- och SDF-styrkor som USA har stött sig på i kriget mot IS ått de turkiska vargarna. USA vill också utnyttja kurderna som en motvikt mot ryskt och iranskt inflytande i det fortsatta maktspelet om Syriens framtid. Stålld inför risken av militära sammanstötningar med Turkiet är det troligt att USA försöker gå Erdoğan tillmötes genom att själva erbjuda sig att successivt avvärpa de kurdiska YPG-styrkorna. Enligt en turkisk talesperson har USA i ett avtal med den nu sparkade utrikesministern Rex Tillerson bundit sig för att gemensamt med Turkiet skapa en ”skyddad zon” runt Manbij. Erdoğan har på nytt gått till storms mot USA:s beväpning av YPG och svikna Nato-förpliktelser gentemot Turkiet, medan den turkiske utrikesministern Çavuşoğlu förklarar att det nu är ”nödvändigt för USA att omedelbart dra sig tillbaka från Manbij” och ta ”mer konkreta steg än ord” i att avsluta stödet till YPG.

De senaste veckornas krig i Afrin har tydligare än någonsin visat att den kurdiska frihetskampen inte kan förlita sig på vare sig Assad eller någon av de utländska makter som direkt och via ombud krigar för makt över det förödda Syrien och hela Mellanöstern. USA har visserligen försett YPG och SDF med vapen, men kan när som helst hugga dem i ryggen. Politiskt har också YPG:s allians med USA, vars hämningslösa flygattacker har skapat en extrem ödeläggelse i städer som Raqqa under kriget mot IS, stött bort andra syrier som kurderna skulle behöva på sin sida.

Gentemot Erdoğan's turkiska hammare och Assads syriskare städ som båda slår mot den kurdiska frihetskampen står medvetna socialister självklart på deras sida, samtidigt som vi upprepar att de enda allianser som kan bära till slutlig seger är med de arbetare, fattiga, unga och inte minst kvinnor i alla folkgrupper som har gemensamma intressen av en revolutionärt demokratisk och socialistisk omvälvning av hela regionen.

Proletären

”Lyssna på oss åtta miljoner som lever i Damaskus”

Patrik Paulov

Proletären 15/3 2018

När medierna inleder en kampanj om den humanitära situationen i ett visst område i Syrien, då vet vi att de utlandsstödda terrorgrupperna är på väg att förlora. Det menar Damaskusbon Bashar Said apropå östra Ghouta.

Bashar Said bor i Damaskus och arbetar som översättare. Han är en av många syrier som Proletären återkommande kontaktat för att få vittnesmål inifrån Syrien under de sju år det blodiga kriget pågått.

När vi frågar om östra Ghouta i Damaskus utkanter varnar han för den snedvridna medie-rapporteringen.

– **Det humanitära kortet** är en rökriddå för att dölja att de väststödda terrorgrupperna är på väg att förlora striden. Det är det enda som återstår för de inblandade, då möjligheten att vända sig till säkerhetsrådet och få till stånd en intervention utifrån blockeras av Ryssland och Kina. Sådana kampanjer brukar följas av anklagelser om att den syriskare regeringen använt

kemiska vapen, för att försöka rättfärdiga en militär attack eller annan inblandning för att ändra maktbalansen, förklarar Bashar Said.

Vad vill du säga till alla svenskar som förfasas över rapporterna om att Syrien och Ryssland struntar i östra Ghoutas invånare och medvetet bombar sjukhus, bostäder och andra civila mål?

– Jag vill uppmana alla att också lyssna på röster från den andra sidan, på oss åtta miljoner invånare som lever i Damaskusområdet utanför östra Ghouta. Terroristgrupper beskjuter oss och varje dag skördas nya civila offer. Och flygattackerna riktas mot de gömställen och platser i östra Ghouta där terroristerna finns. De terrorister som vägrar låta civilbefolkningen lämna stridsområdena, svarar Bashar Said.

Att civila kommer i kläm i östra Ghouta såsom i varje stridszon är inte något Bashar Said förnekar. Men han framhåller att många av invånarna är kvar just för att de hålls som mänskliga sköldar av de väpnade grupperna.

Merparten av östra Ghoutas tidigare två miljoner invånare har sedan länge flytt undan extremistgruppernas sharialagar och våldsamma styre. Bashar Said menar att utvecklingen i östra Ghouta lär bli en upprepning av vad som hänt i östra Aleppo.

– Jag känner många som väntar på att östra Ghouta ska befrias så att de kan flytta tillbaka.

Alla seriösa bedömare erkänner att det bara är en tidsfråga innan Jaish al-Islam, Jabhat al-Nusra och övriga grupper i östra Ghouta förlorat sitt sista fäste i huvudstadsregionen.

Under denna vecka har mindre grupper av civila kommit ut ur området via de humanitära korridorer som upprättats. Ryska centret för försoning i Syrien rapporterar också att en första grupp väpnade män lämnat östra Ghouta.

Likt tidigare uppgörelser mellan syriska myndigheter och de stridande i andra områden har de senare gått med på att lämna i utbyte mot transport till Idlibprovinsen. Området vid gränsen mot Turkiet kontrolleras av syriska al-Qaida och dess allierade.

Bashar Said berättar att kravet på att de väpnade männen ska ut ur östra Ghouta också hörs inifrån området.

– Jag fick precis veta att civila i östra Ghouta idag demonstrerat för att de väpnade grupperna ska lämna området och för att den syriska armén ska gå in och garantera säkerheten och ordningen.